

Akvárium

Cseng, halkítsd le.
Szél vonul, viszi magát.
Kint felejtett nyugágy.
Az égbolt feketéje
belefolyik a pincékbe.

Úszni akartam.
Háton lebegni
az éji akváriumban.

Fenyőfák odalent.
Autók, elsüllyedt roncsok.

Ilyen mélyen senki sem jár.
Utcákon nem találkozunk.
Nem találkozunk.

Házfalak kikapcsolt tükre.

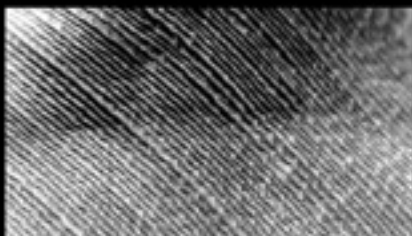
Beszédes

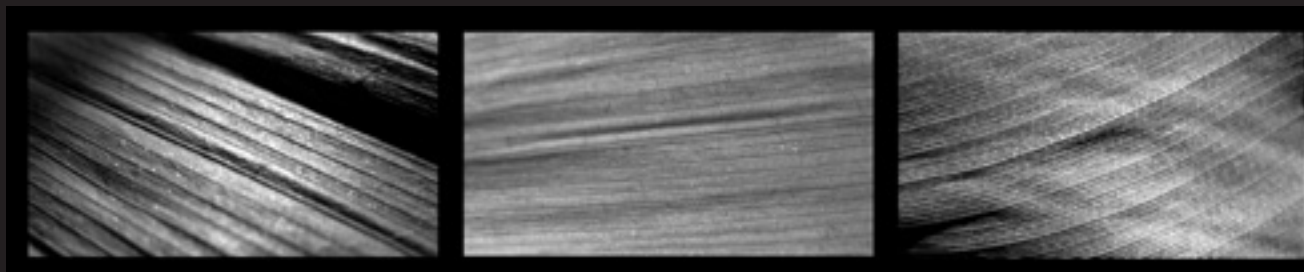
Kocsonyás bikavér.
Ebben én is benne vagyok.
Ezek a régi, megőrzött borok, ahogy némán.
Mert van, hogy nem beszédes az alkohol.

Mutasd a tenyered. Túleveleket őrzöl.
Van valahol egy ünnep, ami nem kezdődik.
Mint a lépteid a padlásszoba felé.
Odakint szarvasok riadnak.

A medencetisztító fehér pólóján pörköltfolt.
Többé nem jósolják az időt.
Olyan kocsmába akarok kiülni, ahol
rönkökön beszélgetünk az évgyűrűkről.

Hogy tényleg évek-e. Ropog a tűz.
Lángok nyalják a levegőt.
Mégis van íze ezeknek az utazásoknak.
Kagyló, hal, só. Elkeverve.

Gyümölcságy

Füst a víz felett.
Így vonzza a folyékony a légneműt.
Múlhatatlan nyári éj,
minket már le nem hűt.

Karjaitól megszabadított cseresznyefa.
Nincs lengő mozdulat.
Hintaágy nyikorog alattunk,
Tűz pattog távolabb.

Van még egy zsák fa hátul.
Mint a gyerekek, úgy tüzeskedünk.
Hagyd, ezt még rádobom.
Akár jövő héten is kinézhetünk.

Gyümölcságyba fektetett lépteink.
Tudom, hogy egyre poshad a nyár.
Letarolt táblák körben.
Szél hordta, száraz kukoricaszár.

Szofi Nívó

Szofi Nívóból napi egy szál. Végül
ennyit engedélyeztél magadnak
Hertelenden.
Utána azt is meggyóntad.

Emlékszel. Elutaztam hozzád busszal,
hogy egy utolsót aludhassak a régi házban.
Fogmosás után hoztad be a csokit.

Na és? Bánja kánya, edd meg – mondtad.
Közben szidtd a kövér gyilkost a krimiben.
Mögöttünk dédi aludt a kereszt alatt.

Régi házból panelba, onnan öregek
otthonába.
Nekem gyermekkorom Pécsi mamája
maradsz.
Bármilyen otthontalanságodban.

Hartay Csaba (1977): költő, újságíró. Hét verseskötet szerzője, a legutóbbi *A jövő régészei* címmel jelent meg 2012-ben a Prae.hu-Palimpszeszt Kiadónál.